

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr
V administraciji prejemam, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6. poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 94.

∇ Ljubljani, v torek 26. aprila 1892.

Letnik XX.

Odkritje spomenika Radeckemu na Dunaju.

(Brzobjavno poročilo.)

(Konec.)

Presvetli cesar je odgovoril na nagovor nadvojvode Albrehta:

„To je vzvišen trenotek, ko pade ogrinjalo spomenika, ki ga je rodoljubno-hvaležno navdušenje postavilo spominu na maršala grofa Radeckega.“

Z zadovoljstvom in toplim priznanjem pozdravljam plemenito delo, za čegar uresničenje ste se združili Vaša ces. visokost, slavni naslednik osivelemu poveljniku, mnogo vrlih sobojevnikov in veteranov iz onih burnih časov, od domovinske ljubezni navdušeni krogi in v umestnostnem delovanju izkušeni možje.

Vsem bodi zahvala v imenu skupne Moje armade, v katere vrstah danes stojé potomci onih hrabrih junakov, katere je nekdanji Radecky vodil od zmage do zmage. Na novi, široki podlagi sloni sedaj brambena moč, svoje zaupanje in veselje do poklica pa zajema iz slavne preteklosti.

Radeckega spomenik — kras Dunaja in v njega varstvu — bode prihodnjim rodovom označeval slavo tega junaka in bronu neminljivost, da so zvestoba in udanost, stanovitnost in navdušenost, združene s trdnim zaupanjem v skupno moč, one lastnosti, ki so dajale moč njemu in njegovim vojakom v blagor domovine in Moje od te nerazdružljive hiše.“

Na to je cesar ukazal odkriti spomenik. Mejtem so streljali vojaški oddelki na trgu „Am Hofe“ in pred votivno cerkvijo postavljena baterija. Ko je vojaški škof Belopotocky spomenik blagoslovil, je bil izroččen v varstvo mestne občine, oziroma župana dr. Prixa s prečitanjem naslednje listine:

„Izročitev spomenika občini dunajski. S slovesnim odkritjem za stolno mesto Dunaj namenje-

nega spomenika maršalu Josipu grofu Radeckemu, ki se je ravnokar izvršilo na Najvišje povelje v navzočnosti Nj. ces. in kr. apostolskega veličanstva, je odbor, v ta namen l. 1886 od Nj. ces. in kr. visokosti gospoda maršala nadvojvode Albrehta poklican, dokončal svojo nalogo.

Odbor izroči na trgu, kjer je nekdanj stala palača Babenberžanov, od mojstra Zumbuscha spretno roke dogotovljeni spomenik v zgodovini in ustnem izročilu dalje živečega maršala gospodu županu stolnega mesta dunajskega v varstvo kot trajno znamenje skupnega delovanja vseh narodov in stanov v državi, zvestih navduševalnemu geslu našega iskreno ljubljene in slavno vladajočega cesarja in kralja Frančiška Jožefa I. „viribus unitis“!

Dunaj, dne 24. aprila 1892.

Odbor za spomenik maršalu grofu Radeckemu v državni stolici dunajski.“

Nato so bili cesarju predstavljeni vsi pri spomeniku udeleženi umetniki; cesar je vsacega, posebej pa prof. Zumbuscha odlikoval s prijaznimi besedami priznanja. Potem so si cesar in najvišja gospoda ogledali spomenik, na kateri je bilo položenih mnogo vencev. Mejtem je dunajsko moško pevsko društvo s spremljevanjem godbe pelo slavnostno kantato.

Nadvojvoda Albreht predstavi cesarju člane odbora za spomenik; vladar je vsacega posebej počastil z nagovorom. Tudi člani družine Wenkheimove in štirje pravniki Radeckemu so bili cesarju predstavljeni. Cesar se je pripognil k malim in več časa smehljajoč se govoril z njimi.

Nato je šel cesar k veteranom iz bojev l. 1848 in 1849. Vsi vojaški oddelki so defilovali pred Nj. veličanstvom cesarjem, ki je večkrat z glavo izrazil svojo zadovoljnost. S tem je bila slavnost končana.

Cesar se je, spremljan od članov cesarske hiše in druge visoke gospode, med burnimi „hoch“-klici množice vrnil v dvorno palačo.

Veterani so korakali mimo spomenika na trg sv. Štefana, kjer so se razšli.

Ravno opoldne je malo dežilo, kar pa ni motilo sijajne slavnosti.

Po deželnih zborih.

VIII.

Kranjsko.

O letošnjem delovanju kranjskega deželnega zbora smo že poročali, obširno in, kakor so se čitatelji mogli prepričati, gotovo nepristransko; torej nam preostaje le še, da v kratkih potezah označimo razmere v narodnem taboru. Govoriti moramo in smemo radi tega jasneje, ker je „Slovenski Narod“ smatral kot svojo dolžnost, da je svojim prijateljem označil razmerje slovenskih glasov pri volitvi deželnega odbornika ter naglašal, da ima to razmerje globokejšo korenino, nego bi si kdo mislil. V prvem članku svojih „Reminiscence“, katerih nadaljevanja pa „Narodovi“ čitatelji že teden dni pričakujejo zama, je trdil radikalni člankar, da je novi deželni odbornik dobil večino glasov na podlagi kompromisa, ki so ga „ad hoc“ sklenile tri stranke: nemška, klerikalna in Sukljetova. Četrta, to je radikalna stranka pa je oddala svoje glasove za svojega kandidata gospoda dr. viteza Bleiweisa-Trsteniškega. To torej kaže, da so sedaj v deželnem zboru poleg nemške še tri narodne stranke. Zakaj se je razrušil prejšnji klub narodnih poslancev?

Vsled znanih dogodkov razbil se je narodni klub v istini že v predzadnjem zasedanju l. 1890. Že tedaj so napovedali svoj izstop bajé trije radikalni poslanci, ker jeden teh ni hotel več sedeti poleg „kmetavsov“ v istem klubu.

Pričetkom zadnjega zasedanja je klubov načelnik gosp. cesarski svetnik Murnik sklical vse narodne poslance na razgovor, ali naj ostane skupen klub, ali naj se razdruži. Pri dotičnem razgovoru je, kakor

LISTEK

Sebastopolj.

(Spisal Lev Tolstoj, prevel J. P.)

IX.

Vladimir ni bil posebno dobre volje; ko je že skoro po noči šel k velikemu mostu čez zaliv, čutil je neko težo v srcu. Vse, kar je videl in slišal, bilo je malo podobno z njegovimi prejšnjimi nedavnimi vtisi: parketna svetla velika dvorana za izpite, veseli, dobri glas in smeh tovarišev, nova uniforma, ljubljani car, katerega se je navadil videti od sedmega leta, kateri jih je, poslavljajoč se od njih, imenoval deco — in kako malo je to, kar je on videl, podobno na njegove lepe in mične sanje.

„No, pa sva prišla!“ rekel je starši brat, ko sta se bližala mihajlovski bateriji, stopivši iz voza. „Če naju pusté čez most, pojdeva naravnost v nikolajevsko vojašnico. Ti tam ostaneš do jutra, jaz pa pojdem v polk, da izvem, kje je tvoja baterija, in jutri pridem po tebe.“

„Čemu, rajše pojdiva vkupe?“ rekel je Vladimir. „Tudi jaz pojdem na trdnjavo. Saj je vse jedno, privaditi se je treba. Če ti pojdeš, pojdem tudi jaz.“

„Rajši ne hodiva.“

„Le pojdiva, bodem vsaj videl, kako . . .“

„Jaz svetujem, da ne greva, prosim . . .“

Nebo je bilo čisto in temno; zvezde in neprestano švigajoče bombe so razsvetljevale mrak. Veliko poslopje, baterije in pa začetek mostu videla sta v temi. Strelji pušk, razpoki bomb, hitro sledeč drug za drugim, so vedno glasneje in jasneje se slišali in pretresali zrak. Od morja je vlekel lahak in vlažen veter. Brata sta se približala mostu. Neki opolčenec je nespretno vzel puško v roko in zaklical:

„Kdo je?“

„Vojak!“

„Prepovedano je puščati!“

„Kaj pa, če je nama potrebno!“

„Častnika prosita!“

Častnik je dremal. Vstal je in ukazal dalje pustiti.

„Tje je dovoljeno, od tam pa ne. Kam ležeš? vse nakrat!“ zakričal je na poljske vozove, visoko naložene s košarami, ki so se nakupičili pri odhodnem mestu.

Stopivši na prvi most na čolnih, sta brata srečala vojake, ki so glasno razgovarjajoč se šli od tod.

„Sedaj je dobil sovražnik strelivo in je popolnoma pripravljen.“

„Oj, dragi moji!“ rekel je drugi glas; „ko prideš v Severno, je vse drugi zrak, kakor tukaj.“

„Govori glasneje!“ rekel je prvi; „nedavno je priletela kroglja in dvema pomorščakoma zdrobila noge tako, da . . .“

Brata prešla sta prvi most, pričakajoč voz morata se ustaviti na drugem, katerega je na nekaterih mestih že zalivala voda. Veter, ki je bil na polju slab, je bil tukaj močen; most je majal in s šumom so valovi udarjali ob hlode, razdeljajoč se na sidrih in vrveh, zalivali deske. Zastonj je meglenosovražno šumelo in črnelo morje, ločujoč se z brezkončno ravno črto od zvezdnega, svetlosivega žarečega se horizonta; nekje tam daleč so se svetile luči sovražnega brodovja; na levi se je črnela temna masa naše ladije in slišalo se je ploskanje valov ob njo; videl se je parnik, bistro dvigajoč se od Severne. Svetloba bombe, ki je pri njem razpočila, je osvetila trdnjavske košare, visoko naložene na krovu, dva človeka na vrhu, bele pene zelenih valov, katere je rezal parnik. Pri kraju mosta sedi neki človek, držeč noge v vodo. Spredej nad Sebastopoljem švigale so ravno take luči in vedno glasneje in glasneje je bilo strašno grmenje. Val, ki se je privadil po morju, plusknil je po desni strani na most in Vladimira zmočil nogi; dva vojaka sta brodeč z nogami po vodi, šla mimo. Nekaj je s treskom razsvetilo most pred njima, voz na mostu in jezdeca, odlomki bombe pali so v vodo in žvižgajoč z vodo poškrpili na vse strani.

je „Slov. Narod“ že dné 16. t. m. iznesel iz-za kulis v javnost, gospod poslanec Šuklje odločno naglašal, da je skupno delovanje narodnih poslancev v enem klubu nemogoče. Isto sta ponavljala g. poslanca I. Kersnik in dr. vitez Bleiweis trije drugi so priporočali skupen klub; dejanska voditelj radikalne stranke nesta prišla na razgovor. Posvetovanje se je končalo brez sklepa, akoravno se je čutilo, da večina več ni za jeden klub.

Nekaj dnij pozneje je g. ces. svetnik Muršič zopet skliče vse narodne poslance k zadnjemu razgovoru; povabilu se nesta odzvala le zastopnika ljubljanskega mesta. Tu so razni govorniki navajali utemeljene in prazne razloge za jeden klub in nasprotno. Jeden prvih radikalnih vodij — in to naj si zapomnijo „Slovenski Narod“ in njega pristaši — z nekakim zaničevanjem zakliče na glas, da ne mara sedeti v nobenem klubu, v katerem bi bil tudi neki konservativni poslanec. Razloga seveda za svojo izjavo ni mogel navesti nobenega, pokazal pa je z nova, da ne le prezira, temveč sovraži vsacega, kdor ni vedno in povsod njegovega mnenja. Izjavo dotičnega radikalnega poslanca so obsojali celo nekateri njegovi ožji pristaši. Ta izjava pa je dala nekaterim poslancom, ki so še bili za skupno delovanje, povoda dovolj, da so glasovali za razdruženje prejšnjega narodnega kluba. Po vsem tem smemo trditi, da so radikalci v prvi vrsti krivi razcepljenja narodne stranke, ker pri vsaki priliki z vsem terorizmom zahtevajo, da večina slepo pritrdi vsemu, kar se porodi v njihovih glavah, ne gledé na to, ali je potrebno in koristno ter z ozirom na slabe finančne tudi mogoče.

Osnovali so se na to trije klubi, in sicer kot narodno-konservativni klub pod predsedstvom preč. g. kanonika Kluna naslednji poslanci: Dragoš, Lavrenčič, Mesar, Ogorelec, Pakiž, Povše, Stegnar in Zitnik.

V radikalni klub pod predsedstvom ces. svetnika Muršiča so vstopili poslanci: Dr. vitez Bleiweis, Grasselli, Hribar, Kavčič, Klein, Lenarčič, dr. Tavčar in dr. Vošnjak.

Poslanci Šuklje, Kersnik in Višnikar hočejo menda biti jeziček na tehtnici kot posebna srednja frakcija, poslance dr. Papež in V. Pfeifer sta za sedaj ostala divjaka, deželni glavar Detela pa kot tak ni pristopil nobenemu klubu.

To je torej razmerje narodnih poslancev v deželnem zboru krajskem. Pri drugem posvetovanju se je sicer sklenilo, da naj se od slučaja do slučaja shaja nekak eksekutivni odbor ter v važnejših vprašanjih skuša dosežati sporazumljenje. Ta sklep pa je ostal le na papirju in dotični papir menda v košo deželnozborske dvorane.

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. aprila.

Notranje dežele.

Tretji splošni katoliški shod bode v Lincu od 8. do 11. avgusta. Društva, ki hočejo pri-

„A, Mihajlov Semenič!“ rekel je jezdec, ki je ustavljen pred staršim Kozeljcovom, „ali si se že popolnoma popravil?“

„Kakor vidite. Kam vas Bog nese?“

„Na Severno s patronami, kajti jaz sem danes za polkovega pobočnika . . . vsak čas pričakujemo napada.“

„Kje je pa Marcov?“

„Včeraj mu je odtrgalo nogo . . . v mestu v sobi je spal . . . Morda ga poznate?“

„Naš polk je v peti utrdbi, je li to res?“

„Da, prišli smo na mesto m . . . cov. Pojdite na obvezališče, tam so naši in bodo vas spremili.“

„Kaj, je li moje stanovanje na Morskej celo?“

„E, dragi moj, že davno so vse razbili z bombami. Sedaj več ne spoznate Sebastopolja. Ni več nobene ženske, ne gostilnic, ne godbe, včeraj se je preselila poslednja gostilnica od tod. Sedaj je postalo jako žalostno . . . Z Bogom.“

In častnik je hitro oddirjal.

Vladimira je nakrat prešinil silen strah. Zdelo se mu je, da zdaj in zdaj priletí topova krogla ali pa kos bombe in ga udari naravnost v glavo. Ta vlažni mrak, to grmenje, posebno pa ploskanje, vse to mu je, kakor se mu je zdelo, govorilo, da naj nikar ne hodi dalje, da ga tukaj nič dobrega ne čaka, da mu noga nikdar ne stopi več na to stran

rediti mej katoliškim shodom slavnostna zborovanja, naj se hitro oglasi. Dosedaj so se oglašali „Katoliško tožsko društvo“, shod odposlanecv akademskih podružnic katoliškega vseučiliškega društva, Leonova društva, katoliško vseučiliško društvo „Germania“ pravi, da odbor, ki je na tiem delal priprave, ni mogel dožele prijetneje iznenaditi, da je napovedal katoliški shod. V Nemčiji so katoliški shodi dobili velik pomen in se na njih zbirajo katoliki vsako leto. Minote je že tri leta, kar je bil poslednji avstrijski katoliški shod na Dunaju. Upanja, ki se se tedaj gojila, se neso izpolniti zaradi neugodnih razmer. Ne motimo se, če rečemo, da milostljivi škofje na svoji poslednji konferenci na Dunaju neso le odobrvali, da se snide ta shod, temveč celo željo izrekli, da se namera uresniči. Udeležitev bode gotovo velika in tudi vspeh ne bode izostal.

Češko-nemška sprava. Nekateri nemški listi vso zaslugo pripisujejo ministru grafu Kuenburgu, da se osnuje okrajno sodišče v Weckelsdorfu, in pričakujejo od njega, da bode še več storil. Mi ne bomo preiskovali, čegava zasluga je to, ali mislimo pa, da posebne zasluge vladi nemški liberalci s takimi izjavami ne storé. Konservativci pač ne bodo mogli več z lahko vestjo podpirati vlade, če se bode javno govorilo, da ima odločivni vpliv v ministerstvu jedino liberalcec graf Kuenburg.

Mladočehi. Kako malo resna stranka so Mladočehi, pač najbolje dokazuje to, da se zdaj niso složni, ko je položaj vendar jako težaven in se gre za to, da se kako prepreči daljše izvajanje dunajskih punktacij. V praškem Novem Mestu je te dni v mladočehskem klubu govoril Vašaty o dunajskih prometnih napravah. Mož se je pa s temi napravami prav malo bavil, temveč samo obiral je svoje zmernejše tovariše, posebno pa poslance Spindlerja. Klubovemu načelniku, profesorju Blažku, se je zdelo potrebno, zavrniti poslanca, češ, da takih očitanih ne odobrava in da naj se gospodje poslanci o takih stvaréh le mej seboj pomenijo. Že drugokrat se je pripetilo, da so morali na zborovanjih mladočehske poslance opominjati na to, da se naj vsaj na javnih shodih ne prepirajo mej seboj. Seveda Staročehov ne morejo vedno napadati, zato se pa kavsajo mej seboj, ker za resno parlamentarno delo nimajo veselja.

Moravsko. V veliko jezo Mladočehov se je v Prerovu na Moravskem osnovalo katoliško-politično društvo. „Narodni Listy“ se zaradi tega strašno ježe. Izpodtikajo se nad oklicem, s katerim je katoliška stranka vabila k osnovi tega društva. In kaj so iztaknili v tem oklicu? Preliberalen se jim zdi. Tej gospódi res ni ustreči. Sedaj so jim katoličani prerekacijonarni, sedaj zopet preliberalni. Da se potem mladočehski list ježi čez župnike, posebno pa čez kapelane, to je umevno. Katoliško-politična društva Mladočehi posebno ježe, ker v njih vidijo oviro, da na Moravskem ne morejo priti do take veljave, kakor na Češkem. S svojimi društvi pa Mladočehi na Moravskem ne morejo vspevati. Katoliška stranka na Moravskem se je za časa jela gibati. Ko bi bila na Češkem tako oprezna, gotovo bi stvari ne bile prišle tako daleč.

Dunajske prometne naprave. Nemški liberalni listi se huđujejo, ker je Hohenwartov klub zavlekel, da se zakon o dunajskih prometnih napravah še ni rešil. Pri tem seveda hujskajo delavce proti konservativcem, češ, da bi letos že bilo dovolj dela na Dunaju, da neso konservativci stvari zavlekli. Vladna „Wiener Abendpost“ je pa to stvar te dni drugače pojasnila. Dela se še ne morejo začeti, kobi tudi bil denar na razpolganje, ko še načrti neso napravljeni. Radovedni smo, če se bodo

zaliva, da naj se takoj povrne in beži, kolikor daleč je mogoče, od tega mesta smrti.

Ni mogoče, je že prepozno, in stresel se je nekoliko vsled te misli, nekoliko pa od tega, da mu je voda šla skozi čevlje in mu je zmočila noge.

Vladimir je globoko vdihnil in šel malo proč od brata.

„Moj Gospod! Mari ubijejo mene, ravno mene? Gospod, usmili se me!“ rekel je šepetajoč in prekrižal se.

„No, pojdiva, Vladimir!“ rekel je starši brat, ko je voziček prišel na most. „Si li videl bombo?“

Na mostu so srečali brata vozovi z ranjenci, jeden s trdnjavskimi košarami, jeden s hišno opravo, katere je peljala neka ženska. Na oni strani jih ni nikdo zadrževal.

Instinktivno držé se zidu nikolajevske baterije, sta brata, poslušajoč žvižganje in pokanje bomb ter ropotanje njih kosov, valečih se sem ter tja, prišla na sprednjo stran baterije. Tu sta izvedela, da stoji peta lahka baterija, h kateri je bil odločen Vladimir, v Korabeljni, in sklenila sta, ne zmeneč se za nevarnost, iti prenočevat k staršemu bratu v peto utrdbo, od tod pa drugo jutro v baterijo. Povrnivši se v hodnik, stopajoč čez noge spečih vojakov, prišla sta naposled na obvezališče.

(Dalje sledi.)

liberalni listi sedaj tudi tako znesli nad onimi gospodji, ki tako dolgo se napravijo nadret, kakor so se nad Hohenwartovim klubom.

Avstrijski patriotizem naše napredne stranke. „Narodu se je potrebno zdelo malo pobahati se z avstrijskim patriotizmom. Gospodom, ki so nedavno še v nebesa povzdigovali Komenskega, ki je bil velik nasprotnik avstrijske vladarske rodbine, se to pač malo spodobí. Če so gospodje sares tako dobri Avstrijci, kako je pa do tega prišlo, da je cesar moral grajati pisavo njih glasila. Tudi kdor „Narodove“ članke o vnvanji politiki čita, lahko se preveri, da je gospodom Rusija veliko bolj pri sreju, nego Avstrija in da bi jej zlasti balkanske pokrajine bolj privoščili nego naši državi, dasi je Avstriji baš v narodnogospodarskem oziru potrebno, da razširi vpliv na Balkanu; pa tudi v narodnem oziru bi to nam ne bilo na škodo. Ni še tako dolgo, ko je „Slovenski Narod“ narodno idejo tolmačil v zmislju, ki se nikakor ne vjema z avstrijskim domoljubjem. Gospoda, to bahanje z avstrijskim patriotizmom opustite, ker se to pač vam najmanj podaje!”

Ogersko. Kakor že znano, je v zbornici Pazmandy interpeloval, zakaj se člani ogerske vlade in zbornice poslancev udeležé odkritja spomenika Radeckemu. Ministerski predsednik mu je odgovoril, da je Radeckega delovanje bilo vojaško, ne pa politično. Kot vojak je storil svojo dolžnost in zasluži priznanje. Lepo je ravnal tudi z Ogrji, ki so bili uvrščeni v njegove polke. Člani dunajske vlade in parlamenta so se tudi udeležili pogreba Deakovega in odkritja njegovega spomenika, torej se spodobí, da sedaj Ogrji uljudnost povrnejo. Aponnyijevo glasilo „Budimpesti Hirlap“ se je tudi izpodtikalo nad tem, da so šli Ogrji pri tej priliki na Dunaj; glasilo skrajne leveice, „Egyetértés“, se je pa pokazalo taktno in je objavilo jako simpatičen podlistek o maršalu, ki je bil ogerskim vojakom vedno priljubljen.

Vnanje države.

Bolgarija. V Ruščuku je policija našla več z razstrelili in železnimi kosci napolnjenih bomb. Štirinajst osov so zaprli. Tudi po drugih mestih ob Dunavu in v Varni je policija hiše preiskavala in menda ne brez vspeha. Preiskava je baje že dognala, da se je nameraval napad na kneza Ferdinanda.

Bolgarija in Rusija. Ko se je ruski veleposlanik Nelidov izgovarjal, da Rusija ne more priznati bolgarskega kneza, mu je bolgarski zastopnik razložil, da je baš sedanji knez napravil sporazumljenje mej državo in pravoslavno cerkvijo, dočim je bil za kneza Aleksandra mej tema faktorjema velik razpor. Avstrijec je pa knez le toliko, da je od očetove strani nemškega rodu, po materi je pa Francoz. Knez se tudi čuti bolj Francoza nego Nemca. Veleposlanik se je pritoževal, da bolgarsko časopisje preveč napada Rusijo. Dimitrov mu je pa odgovoril, da bodo ti napadi ponehali sami od sebe, ako Rusija neha podpirati bolgarske emigrante.

Francija. Ločitev zakonov v Franciji se vedno množe. V Parizu se vsako leto loči nad 2000 zakonov, še več prošenj za ločitev pa morajo zavrniti, ker ni nobenega pravega vzroka. Po deželi se je lani ločilo nad 4000 zakonov. Nahaja se celo jako čudni slučaji. V Brestu sta se ločila 77letni starih in 77letna starka po 38letnem zakonskem življenju, in sicer zaradi neznosnosti značajev. — Zadnje dni so zaprli v Parizu 51, po deželi 150 anarhistov. Vlada je bila to tajno sklenila. Zaprli so jih največ zaradi tega, da dné 1. maja ne bodo neredi. Če bode to pomagalo? Dné 1. maja bodo storili izredne naredbe za ohranjenje reda v Parizu. One dele mesta, kjer biva več anarhistov, bodo zaseli vojaki. Pariške posadke se bodo ta dan pomnožile. Iz Meluna pride jeden huarski polk.

Izvirni dopisi.

Iz Rima, 22. aprila. (Dr. Rossi-jeva slavnost.) Včeraj sem imel čast, prisustvovati slavnosti, ki mi ostane celo življenje v najlepšem spominu, ki je bila ob jednem največja in najveličastnejša slavnost, katero sem do sedaj videl. Bila je slavnost prirejena v slovesno praznovanje sedemdesetletnice svetovnoznanega, slavnega arheologa de Rossi-ja.

Po cesti „Via Appia“, katero pač vsak oliksni kristijan pozná, pomikala se je včeraj neštevilna množica vsakovrstnega ljudstva proti katakombam sv. Kaliksta. Leta 1844 našel je tam mladi de Rossi preprost cemetirij, krog njega jel je kopati, in vspeh njegove obćudovanja vredne marljivosti in vstrajnosti so bile sloveče katakombe, katere je našel. Nad njimi dal je sezidati s pomočjo velepušnega Pija IX. muzej, v katerem je shranil najbolj dragocene kamenopise, katere je zasledil v katakombah.

V tem muzeju, neminljivem spomeniku njegovega preiskovanja, hoteli so njegovi neštevilni častilci praznovati njegovo sedemdesetletnico in ob jednem odkriti njegov dopisni kip, ki so ga v muzeju postavili.

Slavnost je bila res velikanska. Slobodno rečem, da je bil zastopan ves učenjski svet. Msgr. Carini otvoril je slavnost s prekrasnim govorom v laškem jeziku, proslavljajoč Rossi-jeve zasluge za krščansko védo sploh in za arheologijo posebej. Za njim proslavljala ga je msgr. de Waal v izbornem latinskem govoru. „Te clarissime! saxa loquuntur. Tu Romam subterraneam ad vitam revocasti!“ Burns ovacija sledila je tem povsem resničnim besedam.

Izmed naslednjih govorov omenim samo slovečega francoskega učenjaka Gefroy-a, katerega je francoska vlada poslala, da izroči de Rossi-ju viteštvo „častne legije“.

Msgr. Benavides čestital mu je v imenu španske kraljice ter mu izročil njen najvišji red.

Po končanih velikih govorih čestitalo so mu razne deputacije, med katerimi je bilo zastopanih trideset vseučilišč; omenim le vseučilišč v Rimu, Napolju, Milanu, Dunaju, Berlinu, Parizu, Londonu, Petrogradu, Moskvi in Washingtonu.

Posebno iznenadil nas je odposlanec dunajskega vseučilišča, prof. dr. Neumann, ki je v čestitki rekel, da bo dunajska bogoslovna fakulteta de Rossi-ja promovirala doktorjem „honoris causa“, in sicer „sub auspiciis imperatoris“, to je prva čast, katero dotična fakulteta laiku podeli od časa svoje ustanovitve.

Med brzojavami vzbudili so med občinstvom burno ploskanje oni od badenskega nadvojvode in od kardinala Schönborna iz Prage. Posebno lepo in ganljivo je bilo pismo, v katerem je slavljencu čestital knez Caetani, župan mesta Rima, v imenu rimskega mesta in rimske provincije.

Nemogoče mi je, neštevilnih, iz vseh krajev došlih častitek le navesti. Omenim samo še, da je k sklepa slavnosti govoril de Rossi sam in se zahvaljeval lhteč, s solznimi očmi, toliki množici došlih častilcev. Med govorom jel je glasno jokati, ko je omenil svojega protektorja Pija IX., in ne manj, ko je pripovedoval o svojem rajnkem tovarišu in prijatelju Mommsen-u, s katerim sta toliko katakomb in toliko rimskih spomenikov z vso mogočo pazljivostjo preiskovala.

Po slavnosti govoril je jako prijazno slavljence z raznimi odposlanci. „Evviva!“ donelo mu je iz tisoč in tisoč navdušenih grl. Mene zadela je čast, da mi je podal roko in sprejel blagovoljno mojo čestitko, katero sem mu s krepkim „slava!“ izrazil. Ne dvomim, da sem s tem izrazil čestitko vsega slovenskega naroda, ki vé častiti in slaviti tako zaslužnega moža!

Bog živi slavnega de Rossi-ja še mnoga leta!

A. M.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 26. aprila.

(Narodno-napredni „junaški megdan“.) „Slov. Narod“ prinaša v večerajšnji številki posebne vrste članek. Ko smo ga prečitali, spomnili smo se nehoté nastopnega ženitbenega oglasa posebne vrste: „Je suis elegant, hautement estimée, assez riche, pas laide, veuve, j'ai passé la 40 aine.“ („Elegantna sem.“ — tako po priliki ponuja se v listu ženitbe željna ženska, — „zelo spoštovana, dovolj imovita, ne neprijetna, živahna.“ Kak mlad ženin si bo mislil: „To mora biti idejal mlade ženske,“ sedaj pa ga polije z mrzlo vodo pristavek: „J'ai passé la 40 aine“ („dovršila sem 40 let“) — Taka bahatost veje v vsem „Narodovem“ članku; toda ako si ga prečital do konca, prepričaš se, da je sam vitez brez jedra, starikavost brez življenja, — prav kakor njegov pisatelj, — polna kopa zabavlje, zavijanja in neresnic, v katerih se je res že postaralo glasilo naše radikalno-napredne „inteligencije“. Med drugim piše v tem članku, da si ljubljanski konservativci letos pri volitvah nismo upali priti na „junaški megdan“, ker smo si bili nekda gotovi sramotnega poraza. — Kak „junaški megdan“ da so bile lanske mestne volitve v Ljubljani, to jo našim čitateljem še pač dovolj znano. Nasprotniki konservativcev so bili, kar „Narod“ v tem članku sam priznava, radikalci, vlada in nemški liberalci. Tak za trenotek in za silo zverženi volilni bojni roj že po svojih vodjah ni zmogel, kôga pozivljati na „junaški megdan“. — In kakšni so bili junaki te volilne armade? Odločevali so med njimi „golaš-vitezi“, ki prisegajo na kineško modrost, da ves um človekov korenini v njegovem želodecu. Letos ni bilo mnogo teh vitezov na volilnem torišču, ker se ni bilo nadejati

lesketajočih zvezd na mastnem golažu, katere so si lani s tolikim junaštvom pripenjali na svoj viteški — želodec. Najbrž so se jih tudi poveljniki radikalnega volilnega roja sramovali ter jih za božjo voljo prosili, naj ostanejo doma, rekoč: „Blamir' mich nicht, mein schönes Kind, und grüß' mich nicht unter den Linden!“ — Tak je napredno-narodni „junaški megdan“! Po našem mnenju je za konservativce le častno, da so se umaknili takemu „megdanu“.

(Pooblastila volilk v ljubljanskem mestu.) Volilna komisija pri lanskih volitvah samovoljno ni hotela sprejemati tudi takih pooblastil, ki niso imela poleg lastnoročnega podpisa tudi podpisov dveh prič. To pa ni v nobenem zakonu utemeljeno, in „usus“, na katerega se je skliceval jurist te komisije, je bil le „abusus“ jasnih zakonov. Naj torej „Narodovi“ kron-juristi zavijajo to stvar, kakor jo hočejo, gotovo je, da je bilo tem potom lani konservativni stranki razveljavljenih več glasov, nego jih je potrebovala za absolutno večino. Konstatujemo tudi, da je radikalna gospôda v zasebnih razgovorih sama priznala, da so dejanski imeli pri lanski volitvi v 3. razredu konservativci večino glasov. To z nova povdarjamo, ker se kaže, da je radikalna gospôda zelo pozabljiva.

(C. kr. deželni zdravstveni svet za Kranjsko.) Od ministerskega predsednika kot notranjega ministra so imenovani za dobo treh let v deželni zdravstveni svet za Kranjsko gg. dr. Eisl, okr. zdravnik dr. Kapler, vladni svetnik dr. pl. Valenta in primarij dr. Dornig.

(Kako se v radikalcem smislu razlaga „osebna prostost“.) Odbor „Katol. polit. društva“ je v svoji izjavi, da se konservativci ne udeležé letošnjih volitev v mestni zastop ljubljanski, omenil tudi to, da se je konservativcem na volišču lani omejevala osebna prostost. „Narod“ pravi, da v tem pogledu ne bo izgubljal nobene besede, „ker je to očitanje presmešno“. Par vrstic pozneje pa pravi „Narod“: „Res pa je, da so narodni volilec „s kruto silo“ odstranili, to je pred vrata postavili nekega nevolilca s Trnovega.“ „Narod“ torej sam priznava, da se je kratila osebna prostost; pomagati si hoče, da je bil to nevolillec, kar pa je popolno zlagano, ker dotičnik je pošten volilec, kateri se je v prejšnjih letih odlikoval s svojo uspešno agitacijo za narodno stranko v boju proti Nemcem. — Kar govoriči „Narod“ o redarjih, ki naj bi se dajali vsakemu konservativnemu agitatorju v pomoč, je popolno brez nog in glave. Kje moremo zahtevati mi kakega redarja za-se, ko je za radikalno agitacijo oddano vse, kar na magistratu leze in gre. Mi bi bili popolno zadovoljni, da se tisti, katere vsi davkoplačevalci plačujejo, ne vmešavajo v agitacijo.

(Mestna hranilnica ljubljanska.) Večerajšnji „Slov. Narod“ tudi poroča, da sta pred. g. kanonik And. Zamejic in g. stolni vikarij ter vrednik Ig. Zitnik izstopila iz upravnega odbora mestne hranilnice ljubljanske. Temu poročilu dostavlja: „Oba sta bila v upravni odbor vzeta, da ima tudi duhovščina svoja zastopnika pri mestni hranilnici. Njiju izstop nam kaže, da utegne duhovščina nemila postati temu narodnemu zavodu. Uzroka temu pa vendar ne moremo iskati v praznoglavnem hujskanju zadnjih dnij zoper mestno hranilnico, ampak pripisovati moramo višjemu pritisku, kateri hoče duhovščino na Kranjskem na vsak način pritirati od narodnega konservativizma do narodnega nihilizma.“ — S temi besedami so naši radikalci zopet pokazali narodno svoje petrolérstvo, kateremu je „blagor naroda“ le humbug in se zaveže, če treba, z vragom proti „klerikalcem“. Imenovana gospôda — in to je istina — nista vprašala nobenega „višjega“, ali smeta vstopiti v upravni odbor mestne hranilnice, in tudi ne dobila povelja od „višjega“, da naj izstopita, kajti oni višji, katerega ima v mislih radikalno trobilo, morda celo vedel ni, da sta bila imenovana gospôda v upravnem odboru mestne hranilnice. Mi smo z veseljem pozdravili ta denarni zavod ter ga tudi priporočali pri svojih somišljenikih, dokler se ni njegov dejanski vodja postavil na skrajno nam nasprotno stališče, kar smo že večeraj naglašali. To torej je bil edini vzrok, povod pa ona netaktnost hranilničnega ravnateljstva, ki je poslalo znano pismo g. dr. Gregoriču ter ob jednem poskrbelo, da se je stvar spravila v javnost. Če je še kaj postenege v radikalnem taboru, vzame naj to pojasnilo mirno „ad notam“. Ko bi nas tako psovali naši narodni nasprotniki, ostali bi mirne krvi, a da nas pitajo s takimi pridevki ljudje slovenske krvi, to

mora spraviti iz ravnotežja najpotrpežljivejšega človeka. Vendar ne morete zahtevati od nas, da bi poljubovali palico, s katero odrihate po nas, ter delaji tlako ljudem, ki s kruto silo in skrajnim terorizmom želajo razpor v narodni stranki.

(Slovensko gledališče.) V nedeljo je bila zadnja predstava letošnje sezone. Predstavljala se je stara, v vsakem oziru zastarela burka: „Čevljarska učenca“. Igralci so se potrudili, da povoljijo izvedejo svoje vloge, posebno pa beneficijantini gospa Danilova in gospd. Nigrinova, ter gospod Borštnik, ki je prevzel vlogo učenca Toneta. Mi le izrekamo željo, naj dotični faktorji v prihodnje skrbé za boljše igre, kakor so bile nekatere v minoli sezoni, če hočejo, da bode gledališče vspevalo in blagodejno vplivalo na občinstvo, ne pa nasprotno.

(Kranjska hranilnica) je podarila 300 gl. tukajšnji Elizabetini otroški bolnišnici z namenom, da pošlje pet želvastih (skrofuloznih) otrok v morskno kopališče v Gradežu.

(Tatvína.) Iz Cirknice se nam piše. Za pirube oglašili so se dolgoprsteži pri krémarju in trgovcu g. Matevžu Rupar-ju pri Sv. Vidu poleg Cirknice. Vlomili so v prodajalnico in odnesli v gotovini blizu 100 gl. in raznega blaga do 150 gl. vrednosti. Za lopovi ni nobenega sledu, akoravno so orožniki vieli nekega postopača in našli pri njem uro in zlate prstane, o katerih ni vedel povedati, kje jih je kupil. Umevno je, da so ga potem spremili k sodišču in da bode že dobil pirube, katerih se ni nádejal. Človek mora biti res vedno pozoren, posebno sedaj, ko se je nekoliko ogrelo. Postopačev je polno in mej njimi so celo taki, ki v jedni vasi znajo govoriti slovenski, v drugi pa že nočejo razumeti nobene besede.

(Posojilnica v Celju) je v skupni seji dne 11. t. m. sklenila posojevati, in sicer: na goli hipotekarni kredit proti 5½% in na poroke proti 6% obrestovanju. Od sedaj naprej opusti se tudi 1% pristojbina za posebno rezervo in zaračunilo se bode samo od vsacega posojila enkrat za vselej in sicer: do 500 gl. ½%, od 500 gl. do 3000 gl. ¼% in od 3000 gl. naprej ⅓% na upravnih stroških. Hranilne vloge se bodo obrestovale kakor do sedaj po 4½%. To so jako izdatne olajšave nasproti dolžnikom.

(Koroški pešpolk.) Z uprav binavskim veseljem poroča znano celovško veliko-nemško trobilo „Fr. St.“, da je e. in kr. vojno ministerstvo izdalo odlok, po katerem se slovensčina odslej ne bode več smatrala kot drugi polkovni jezik pri koroškem pešpolku števil. 7. Oni list pravi, da se ta naredba utemeljuje s tem, da je samo 10% vojakov slovenske narodnosti, in da so i ti še malo ne vsi (??) zmogni nemščine. — Tako se je tedaj spolnila zopet vroča želja našim ultra-nemškim prenapetnežem, ki so že od nekaj z vsemi silami delali na to, da bi do cela odstranili slovensčino iz koroškega pešpolka. — Dala se bo prilika, da bomo o tem obširneje izpregovorili, a opozarjamo gg. slovenske poslance na ta slučaj.

(„Pesem koroških Slovencev“.) Besede zložil dr. Lovro Toman. Za moški zbor uglašil Anton Foerster. Op. 48. Založila družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. — Tako se imenuje najnovejšo delo našega slavnega skladatelja. Delo je v prvi vrsti namenjeno koroškim Slovincem in bode izvéstno dobro došlo vsem slovenskim pevcem in pevkam. Pela se bode pesen prihodnjo sredo, dne 27. t. m. na slavnostni besedi katol. političnega in gospodarkega društva za Slovence na Kor. v Celovcu.

(Koroški učitelji) zborovali so na velikonočni ponedeljek in torek v Št. Vidu. Zborovanja udeležilo se je kacin 90 učiteljev. Razgovor bil je večidel o zadevah učiteljske zveze. S posebnim zadovoljstvom zabeležujejo nemško-liberalni listi vést, da se je zborovanja udeležil tudi g. šentvidski dekan Lex, kateremu za njegovo napitnico prav ostentativno pojejo hvalo.

(Nemški „schulverein“.) Celovške „Fr. Stimmen“ otožno jadikujejo, da „schulverein“ jako hudo hira za jetiko; pomanjkuje mu „nervus rerum“. Kakor poroča omenjeni list, iznaša letna potreščina društva 252.000 gl. Dohodkov je bilo lani 262.000 gl. Dohodki se vsako leto zmanjšujejo za okroglih 5000 gl.! Večje zanimanje za društvo kažejo samo — dija ki! Dal Bog, da se prej ko slej preseli v krtovo deželo!

(Zdrav kraj blizu Ljubljane) je, kakor se nam piše, v Tacnju pod Šmarno Goro. Tukaj živé še

ženske in moški do blizu 90 let svoje starosti; dne 20. t. m. ste v Ljubljani k počitku položili 88letno Tacenko. Njena vrstnica je tukaj v Bregu že tudi 88 spomladi veselja in druga njena bližnja pri Gradovcu še urno gospodinjica v hiši. Pred mesecem dnij je umrl 88 let stari Šimnovec, znani tovornik. — Tukajšnji čast. gospod župnik so že čez 80 let stari in njih duhovni pomočnik je starina kapelanov.

(Izpred sodišča.) Minolo soboto je bila v Trstu obsojena na štiri leta težke ječe 51 let stara Ivana Juvan iz Ljubljane zaradi ponarejanja denarja, njen tovariš K. Markovič pa na sedem let.

Telegrami.

Dunaj, 26. aprila. Pravosodni in finančni minister sta z dopisom naznanila državnemu zboru, da je dunajsko deželno sodišče odklonilo prošnjo, da bi se predložili preiskovalni akti o vznemirjenju na borzi dne 14. novembra. Vlada dotičnih aktov ne more predložiti, ker bi se s tem rušila postavna avtonomija borze, ker preiskava ni dokazala nobene krivde vodstva borzinega. Stavljenih je bilo več interpelacij.

Dunaj, 26. aprila. Šolski strežaj na ljubljanski višji gimnaziji, Franzl, je odlikovan s srebrnim križcem za zasluge.

Dunaj, 26. aprila. V klubu združene levice je izjavil minister Kuenburg, da vlada želi, naj bi se vsa razdelitev na Češkem dokončala do prihodnjega deželnega zbora. V prihodnji proračun se bode vstavila svota za novi okrožni sodišči v Trutnovu in Slanih. To kaže, da hoče vlada v legalnimi sredstvi izvesti spravo, ki torej ni pokopana. Plener je Kuenburgu izrazil zaupanje. Klub je sklenil resolucijo v smislu solidarnosti z Nemci na Češkem.

Praga, 26. aprila. Mladočeški poslanci so objavili manifest na češki narod v obrambo proti nevarnostim, ki prete vsled razdelitve okrajev.

Berolin, 25. aprila. Na Nemškem nameravajo uvesti vojaško takso v korist onih družin, katerih očetje so poklicani v vojake.

Pariz, 25. aprila. Gostilno, v kateri so prijeli anarhista Ravachola, so zločinci danes

dopoludne razstrelili v zrak. Gostilničarju je odtrgalo obe nogi, več oseb je ranjenih.

Pariz, 25. aprila. Pastirski list, zaradi katerega so škofa Mendeja pozvali pred sodišče, je bil prečitan v vseh cerkvah škofije.

Pariz, 26. aprila. V gostilni Vervjevi je bilo 11 oseb. Gostilničar, njegova žena in hči ter jeden gost so težko ranjeni. Gostilna je popolnem razrušena, hotel le malo poškodovan. Med eksplozijo je nekdo zaklical: „Živela anarhija!“ Policija ga je pripela. Dva človeka v kmečki obleki sta prej hotela dobiti v hotelu sobo, pa so ju odslovili zaradi sumljive vnanjosti. Okolu 15 mimoidočih je ranjenih. Vsi listi zahtevajo, da se pomnoži policija. Nekateri listi naglašajo, naj se anarhisti postavijo pred vojno sodišče.

Sofja, 25. aprila. Bolgarska vlada je štirim velikim ruskim listom prepovedala vhod v Bolgarijo.

Peterburg, 25. aprila. Cesar se je preselil v Peterburg in v prvič stanuje v zimski palači, odkar je zasel prestol.

Atene, Avstrijska cesarica se je zjutraj pripeljala na ladiji „Miramare“ ter šla takoj obiskat v kraljevo palačo kraljevo družino.

Sanzibar, 26. aprila. „Standard“ poroča, da so krvavi boji med protestanti in katoliki. Mohamedanci podpirajo katolike.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Močnice na 24 ur
		razkoma v mm	toplotna po Celsiju			
7. u. jut.		735.3	10.0	zm. vzh.	oblačno	2.80
2. u. pop.		735.7	10.8	sl. svzh.	"	dež
9. u. zveč.		733.0	8.4	"	"	"
Srednja temperatura 9.7°, za 0.6 pod normalom						

Marije no:

22. aprila. Friderik Maloverh, železniški uradnik, 62 let, Dunajska cesta 21, plućnica. — Ivana Sovine, delavka, 21 let, Marije Terezije cesta 16, jetika.

23. aprila. Marija Hribar, dekla, 75 let, Poljanska cesta št. 18, marasmus.

V bolnišnici:

20. aprila. Frančiška Bolte, delavčeva žena, 31 let, jetika.

Tuji.

22. aprila.

Pri **Maliču**: Fridrich s soprogo; Schwarzer s soprogo; pl. Thelen (Rüden), dvorni gledališki igralec; Vajda, uradnik; Kirschbaumer, Pluhacek, Muchalop, Hanak, Rosenthal, trgovci; Mebus in Mlekuš, potovalec, z Dunaja. — dr. Gerlich, Hoffbauer iz Grada. — Eliza Kremser, zasebnica, z Reke. — Maicelle, zasebnica, iz Benetk. — Schwarz in Spitz, trgovca; iz Brna. — dr. Volčič, iz Žužemberka. — Baruch iz Prage.

Pri **Stona**: Steiner, Pollak, Giegl, Reitmayr, Bruck, trgovci; Wassarik, z Dunaja. — Weisz in vitez Tonello iz Trsta. — Pirnat, notar, iz Zatičine. — Jentl iz Maribora. — Dreossi in Kochl iz Čerwinjana. — Hörman iz Radovljice. — Reich, trgovec, iz Broda. — Mance s soprogo iz Verbovskega.

Pri **Južnem kolodvoru**: Jeiringer, trgovec, z Dunaja. — Riesner, potovalec, od Sv. Franciške. — Bittner iz Prage. — Moro iz Celoveca. — Klusatzek iz Grada. — Gogala iz Žužemberka.

Pri **avstrijskem caru**: Čern iz Kostanjevice.

Pri **bavarskem dvoru**: Mullitsch iz Gorice

Malinov sirup.

Kuhan s soprogo iz dišečih gorskih malin, napravljen natančno po avstrijskem pripravljanju zdravil, ima najlepši duh in naravno lepo barvo. Steklenca z 1 klg. sirupa 65 kr., iztehtan od 5 klg. višje à klg. 55 kr. Male steklenice 35 kr.

Piccolijeva lekarna „Pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta.

Vnanja naročila se proti povzetju sote točno izvršujejo. (1311) 12

Najboljša

peronospora - brizgalnica

sedanjosti je 166 6-3

Austria-brizgalnica

izdelana po sistemu a. kr. kmetijske družbe dunajske (patent bratov Nechvile). — V zalogi pri izdelovalcih:

Brata Nechvile,

DUNAJ, V/1, Ziegelofengasse 1,

tovarna za izdelovanje kletnih pristrojov, brizgalnic in najraznovrstnejših sesalk.

Dr. Andrej Ferjančič,

c. hr. državnega pravdnika namestnik in državni poslanec,

Julija Ferjančič roj. Lenarčič,

poročena.

V Ljubljani, dne 26. aprila 1892.

Posobna naznanila se ne izdajajo.

229 1

Lepa mladinska knjižica.

POMLADNI GLASI

posvečeni slovenski mladini.

II. zvezek.

Uredil Anton Medved. — Založil Cirilski.

Tiskala „Katol. Tiskarna“.

Knjižica obsega 100 strani in je zaradi lepe oblike in mikavne vsebine zelo primerno darilo mladini ob praznikih, godovih, koncem šolskega leta in ob podobnih prilikah. Prodaje se v „Katoliški Bukvarni“ mehko vezan izvod po 20 kr., lično vezan po 30 kr. Pisemna naročila sprejema tudi Anton Medved v ljubljanskem semenišču. — I. zvezek je še nekaj izvodov ravno tam in po isti ceni na prodaj

Dunajska borza.

Dne 26. aprila.	
Papirna renta 5%, 16% davka	95 gld. 60 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	95 " 15 "
Zlata renta 4%, davka prosta	110 " 85 "
Papirna renta 5%, davka prosta	100 " 60 "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	996 " — "
Kreditne akcije, 160 gld.	321 " 25 "
London, 10 funtov stl.	119 " 80 "
Napoleonor (20 fr.)	9 " 51 "
Cesarski cekini	5 " 65 "
Nemških mark 100	58 " 62 1/2 "

Dne 25. aprila.	
Ogerska zlata renta 4%	109 gld. 85 kr.
Ogerska papirna renta 5%	100 " 40 "
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	140 " — "
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	141 " 50 "
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	184 " — "
Zastavna pisma avstr. oser. zem. kred. banke 4%	96 " 25 "
Zastavna pisma " " " 4 1/2%	100 " 50 "
Kreditne srečke, 100 gld. " " "	193 " 50 "
St. Genois srečke, 40 gld.	62 " — "

Ljubljanske srečke, 20 gld.	22 gld. 25 kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	18 " 20 "
Rudolfove srečke, 10 gld.	22 " — "
Salmove srečke, 40 gld.	63 " — "
Windischgrazove srečke, 20 gld.	67 " 50 "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	149 " 50 "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v.	2887 " — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	87 " 60 "
Papirni rubelj	1 " 22 "
Laških lir 100	45 " — "

MERCUR menjarnična delniška družba na Dunaju,

I., Wollzeile šte. 10. Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nalaganje glavnic priporočamo:
4% gallške propinacijske zadolžnice.
4 1/2% zastavna pisma peštanske ogerske komercijonalne banke.
4 1/2% komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10% premijo.
Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

150.000 goldinarjev

dobi se z jedno

kreditno promeso

à gld. 4 1/2 in 50 kr. kolek.

Žrebanje dne 2. maja.